

σων ἐγερθεῖς καὶ φιλήσας τὴν κόρην τοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου. Θὰ ὑπάγω ἀμέσως καὶ θὰ τὴν ὀδηγήσω εἰς τὰ παῖδια, τὰ ὁποῖα σὺ πρέπει νὰ τρέξης νὰ παρηγορήσῃς, διαβεβαιόουσα αὐτὰ, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἦναι πλησίον των ἡ κυρὰ Καλὴ.

Ταῦτα εἰπὼν ἔλαβε τὸν πῖλόν τοῦ καὶ ἐξῆλθε διευθυνθεὶς πρὸς τὴν ἀστυνομίαν, ἐνῷ ἡ δεποινὶς Ῥόζα ἐπορεύθη σπεύδουσα πρὸς τὰ παῖδια, τὰ ὁποῖα εὗρε κλαίοντα καὶ ὀδυρόμενα διὰ τὴν σκληρὰν καὶ ἀπάνθρωπον ἀπαγωγὴν, ὡς ἔλεγον, τῆς ἀγαπητῆς των Καλῆς.

Τὸν κ. Σταΐθενσων ὑπεδέχθη, μὲ πολλὴν φιλοφροσύνην ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας καὶ μετὰ τοὺς συνήθεις χαιρετισμοὺς ἠρώτησε τὸ αἶτιον τῆς ἐπισκέψεώς του προσθέσας, «Οἱ διευθύνται τραπεζῶν, σπανίως ἔχουσι καιρὸν νὰ ἐπισκέπτονται τὴν Ἀστυνομίαν!»

«Ἦλθα, —εἶπεν ὁ κ. Στ., νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ἀπολύσῃς μαύρην τινὰ γυναῖκα, τὴν ὁποίαν σήμερον συνελάβετε ὡς ὑποπτον μεγάλου καὶ στυγεροῦ ἐγκλήματος, διότι ὄχι μόνον δὲν εἶναι τοιαύτη, ἀλλὰ καὶ ἀέξει τιμῆς καὶ ὑπολήψεως παρὰ πάντων, διὰ τὴν ὄντως χριστιανικὴν αὐτῆς αὐταρπάρνησιν, κόπους, καὶ φροντίδα, ἣν ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη λαμβάνει διὰ τὰ ὄρφανὰ ἐκεῖνα παῖδια, τὰ ὁποῖα μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας τῆς ζωῆς, ἔσωσεν ἐκ βαθείας σφαγῆς· ἐν ὀλιγολογίᾳ δὲ διηγῆθῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἱστορίαν αὐτῆς καὶ τῶν παιδιῶν.

«Λυποῦμαι, —εἶπεν ὁ Διευθυντὴς, —διὰ τὰ γενόμενα, ἀλλ' ὁ ἱατρὸς καὶ ἀκόμη ἡ οἰκοκυρὰ τῆς Μαύρης, ἐξέφρασαν τόσας ὑποφίας, ὥστε δὲν ἠδυνάμην, εἰ μὴ νὰ ζητήσω νὰ ἐξιχνιάσω τὴν ὑπόθεσιν· καλέσας δὲ ἓνα τῶν κλητῆρων, «Φέρε, —εἶπεν, —ἐδῶ τὴν μαύρην ἐκείνην.»

Ἡ διαταγὴ τοῦ ἐν ἀκαρεῖ ἐξετελέσθη καὶ ἡ μαύρη ὠδηγήθη ἐνώπιον τοῦ Διευθυντοῦ.

—Λοιπὸν, Καλὴ, —εἶπεν ὁ κ. Σταΐθενσων σηκωθείς καὶ δώσας εἰς αὐτὴν τὴν χειρὰ του, ἅμα εἰσῆλθε, —λοιπὸν, ἦλθες νὰ ἴδῃς καὶ τὴν ἀστυνομίαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἤξευρες! »

—Μάλιστα, —εἶπεν ἡ μαύρη μετὰ συγκινήσεως εἰς τὴν θεάν τοῦ ἀγαθοῦ φίλου της, —μ' ἔφεραν χωρὶς νὰ θέλω καὶ χωρὶς τοῦλάχιστον νὰ γνωρίζω τὴν αἰτίαν καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐσπάραξαν τὴν καρδίαν τῶν δύο ἐκείνων ὀρφανῶν.

—Ἰδοὺ σὲ ἀπολύομεν πάλιν, —εἶπεν, ὁ Διευθυντὴς, —ὁ κ. Σταΐθενσων μοὶ διηγῆθῃ τὴν ἱστορίαν σου, καὶ σὲ ἐπαινῶ διὰ τὴν διαγωγὴν σου.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἰσῆλθε καὶ ὁ ἱατρὸς, ὅστις ἔχει

ρέτῃς μετὰ σεβασμοῦ τὸν κ. Σταΐθενσων καὶ ἠρώτησε τὸν Διευθυντὴν περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἀνακρίσεών του.

—Ὁ κ. Σταΐθενσων, ὡς σὰς ἀποκριθῇ ἀντ' ἐμοῦ, —εἶπεν ὁ κ. Διευθυντὴς.

—Ἡδίκησας μίαν ἀγαθὴν γυναῖκα κόρις, —εἶπεν ὁ κ. Σταΐθενσων στραφεὶς πρὸς τὸν ἱατρὸν, —καὶ ἐπροξένησας λύπην εἰς δύο τρυφερὰς καρδίας, συλλαβὼν τοιαύτας ὑποφίας περὶ τῆς μαύρης ταύτης· διότι ἡ ἱστορία της εἶναι τοιαύτη, ὥστε κατασχώνει πολλοὺς ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς πολιτισμένους καὶ λευκοὺς. Ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι ὄχι μόνον ἡ σώτεια, ἀλλὰ καὶ ἡ τροφὸς τῶν δύο ἐκείνων ὀρφανῶν, τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς κατεκρεουργήθησαν ὑπὸ τῶν μαύρων κατὰ τὸν ἀτυχή πρὸς τοὺς Νοτίους ἡμῶν ἐμφύλιον πόλεμον. Πρέπει δὲ νὰ ἦσαι προσεκτικὸς εἰς τὰς ὑποφίας καὶ ἐκθέσεις σου, διότι ἄλλως θὰ ὑποπίπτῃς εἰς διηνεκῇ σφάλματα, βλάβιπτοντα καὶ ζημιοῦντα τοὺς ὁμοίους σου, τοὺς ὁποίους παραγγελλόμεθα ν' ἀγαπῶμεν ὡς ἑαυτοὺς.

—Ἐχετε δίκαιον, —κόρις Σταΐθενσων, —εἶπεν ὁ ἱατρὸς· ἀλλὰ τὰ πολῦτιμα ἐκεῖνα πράγματα μὲ ἐνέβαλον εἰς μυρίας ὑποφίας—Σὰς εὐχαριστῶ ὅμως διὰ τὴν καλὴν συμβουλὴν σας καὶ ἐπόσχεται νὰ τὴν βάλῃ εἰς τὸ ἐξῆς εἰς πρᾶξιν.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἡ κυρὰ Καλὴ ὀδηγουμένη ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ κ. Σταΐθενσων ἐφάνη εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα μετὰ τῆς δεσποινίδος Ῥόζας ἔτρεξαν εἰς προϋπάντησίν της καὶ τὴν ἐκάλυψαν μὲ φιλήματα.

—Τί νὰ τοὺς κάμω, —εἶπεν ὁ μικρὸς Κάρολος, βαλὼν τὰς χεῖράς του εἰς τὰς τσέπας τοῦ βραχίου του καὶ τεντωθεὶς ὡς νὰ ἦτο ἕτοιμος διὰ πόλεμον, —ἂν ἤμην ὀλίγον μεγαλειότερος θὰ τοὺς ἔκαμνα νὰ μὴ ἴδουν πῶς νὰ καταβοῦν τὴν κλίμακα· ἀλλὰ καὶ πάλιν σὲ τὸν ἔφτιασα τὸν ἓνα ἐξ αὐτῶν μὲ τὴν λεκάνην!

—Ἀς ἀφήσωμεν τοὺς φοβηρισμοὺς καὶ τὰς ἀντεκδικήσεις, —εἶπεν ὁ κ. Σταΐθενσων καὶ ὡς εὐχαριστήσωμεν τὸν οὐράνιον ἡμῶν Πατέρα διὰ τὴν ταχεῖαν ἀπελευθέρωσιν τῆς Καλῆς. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, ἔκλινε τὰ γόνατα, καὶ προσέφερε βραχεῖαν τινὰ προσευχὴν. (ἀκολουθεῖ.)

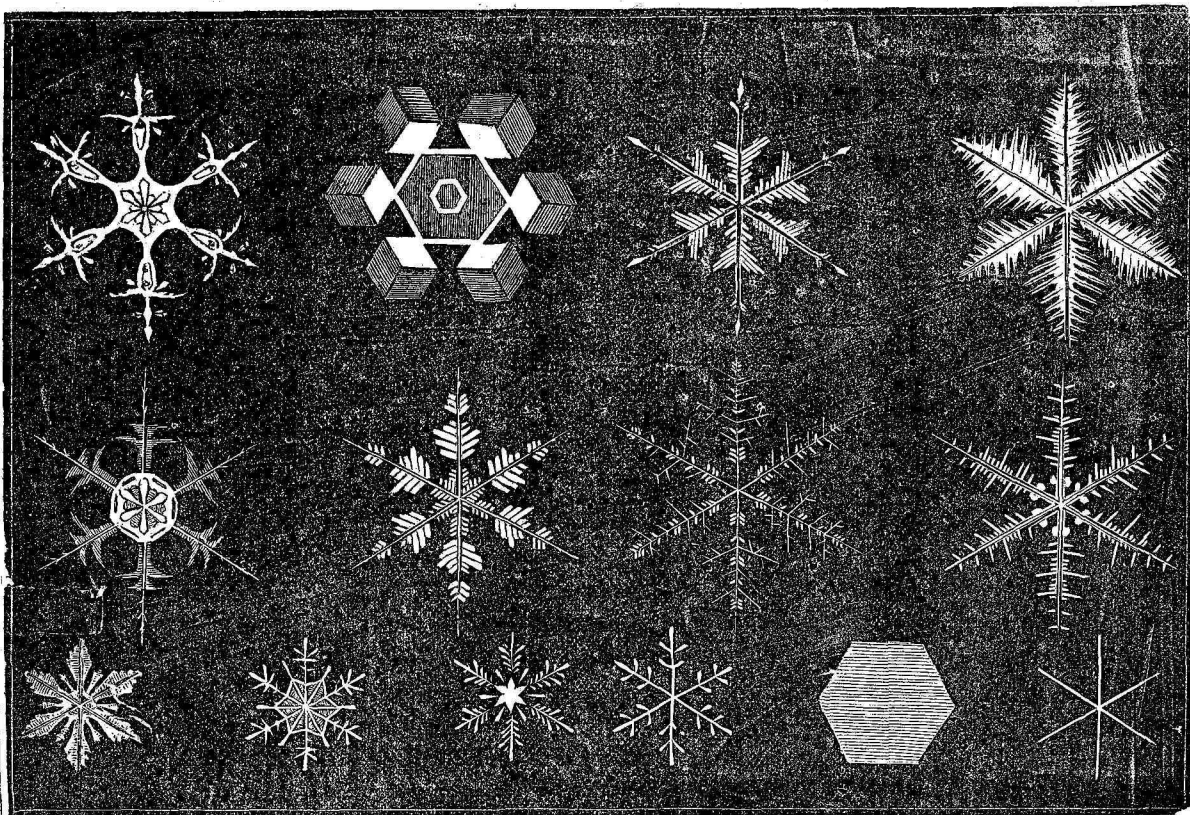
ΧΙΩΝ.

Ὅλοι οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων εἶναι τόσοι καλῶς συνοικειωμένοι μὲ τὴν χίωνα, ὥστε θὰ τοῖς φανῇ ἴσως παράξενον, βλέποντες ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ ἄρβρου τούτου τὴν λέξιν Χιών.

καὶ ὅμως μικροὶ μου φίλοι, ἡ μεταμόρφωσις αὕτη τοῦ ὕδατος, τὴν ὁποίαν ὀνομάζομεν χιόνα, εἶναι ἓν τῶν περιεργωτάτων καὶ ὠραιοτάτων φαινομένων τῆς φύσεως.— Ἀπόδειξιν δὲ πρᾶξιρον τῆς ἀληθείας τῶν λόγων μου ἔχετε τὴν ἐμπροσθέν σας εἰκονογραφίαν. Ἐφραντάσθητέ ποτε, ἀγαπητά μοι παιδιά, διὰ αἱ λευκαὶ ἐκεῖναι παμπούλαι, ἧ νιφάδες, αἵτινες πολλαῖς πίπτουσιν ἐπὶ τῆς γῆς τὸν χειμῶνα, ἠδύναντο νὰ συνίστανται ἀπὸ τοιαῦτα πολυποικίλα καὶ ὠραῖα σχήματα; Βεβαίως ὄχι· διότι διὰ τοῦ γυμνοῦ ὀφθαλ-

κрасίας καὶ ἄλλας ἀτμοσφαιρικὰς μεταβολὰς καὶ καταστάσεις.

Τοῦτο ἀποδεικνύει προσέτι διὰ ὁ Θεὸς φροντίζει καὶ διὰ τὰ μικρά, ὡς καὶ διὰ τὰ μεγάλα, καὶ διὰ τὰ φαινόμενα ἀσχημάντα, ὡς καὶ διὰ τὰ σημαντικὰ τῶν ἔργων του· μᾶς παρέχει δὲ καὶ παρηγορίαν καὶ μᾶς κάμνει νὰ πιστεύωμεν ὅτι Ἐκεῖνος, διὰ τῆς δυνάμεως καὶ σοφίας τοῦ ὁποίου τοσαύτη ἄπειρος ποικιλία παρουσιάζεται ἐν τῇ φύσει, ὥστε οὔτε δύο ἐκ τῶν μυριάδων φύλλων ὧλων τῶν ἑασῶν τῆς οἰκουμένης, οὔτε

Κρύσταλλα χιόνος ὅπως φαίνονται διὰ τοῦ μικροσκοπίου.

μου αἱ νιφάδες ἐκεῖναι φαίνονται ἄμορφοι ὅγκοι πεπηγὸτος ὕδατος, ἄνευ οὐδεμιᾶς συμμετρίας ἢ ὠραιότητος. Διὰ τοῦ μικροσκοπίου ὅμως ἐξεταζόμενοι παρῳτῶσιν ἀπειρίαν σχημάτων συμμετρῶν καὶ ὠραίων.

Εἶναι δὲ περίεργον, ὅτι ἐνῶ ἡ ὕλη εἶναι μία καὶ ἡ αὐτὴ, — τὸ ὕδωρ, — καὶ τὸ σχῆμα, καθ' ὃ σχηματίζονται τὰ τῆς χιόνος κρύσταλλα, ἐν καὶ τὸ αὐτὸ, ἐκάστη πτώσις χιόνος παρουσιάζει νέα σχήματα ὅλως διάφορα τῶν πρὸ αὐτῆς. Ὅπως δεικνύει, ὅτι ὁ νόμος ὁ φυσικὸς, δι' οὗ τὸ ὕδωρ μεταβάλλεται εἰς χιόνα, εἶναι διάφορος εἰς τὰ διάφορα ὕψη, θερμ-

δύω ἐκ τῶν ἀπείρων κρυστάλλων ὧλων τῶν νιφάδων τῆς καθ' ὅλην τὴν γῆν πιπτούσης χιόνος εἶναι τὰ αὐτὰ κατὰ τὸ σχῆμα, ἢ τὸ μέγεθος. — Ἐκεῖνος, ὅστις ἔχει εὐκαιρίαν νὰ κάμνη τόσον υαλιστερά τὰ λέκη τῶν ἀναριθμητῶν ζωοφύων, ἅτινα κολομβῶσιν εἰς μίαν σταγόνα ὕδατος, βεβαίως ποτὲ δὲν θὰ παρίδῃ τὰς ἀνάγκας τῶν λογικῶν καὶ ἀθανάτων πλασμάτων του. Αὐταὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς παντὸς ἀνθρώπου ὁ Κύριος Ἰησοῦς μᾶς βεβαίως, ὅτι εἶναι ὅλοι ἡριθμημένοι.

Εἶναι λοιπὸν λογικώτατον νὰ πορευώμεθα εἰς τὸν

Θεὸν μεθ' ὧν τῶν ἀναγκῶν μας, καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν ἐλαχίστων, καὶ νὰ τὸν συμβουλευώμεθα ἐν παντὶ διαλογισμῷ καὶ σχεδίῳ τῆς ζωῆς. Ἐὰν ὁ Θεὸς ἔχῃ καιρὸν νὰ χρωματίσῃ τόσα ὠραῖα ἔντομα καὶ πτηνὰ

καὶ νὰ κατασκευάσῃ τόσον ποικίλα καὶ ὠραῖα κρύσταλλα, θὰ ἔχῃ βεβαίως ἄπειρον εὐκαιρίαν νὰ προσέχῃ εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν τέκνων του.

Ἡ ΜΙΚΡΑ ΜΗΤΗΡ.

•Μὲ φαίνεται, ὅτι εἶσαι πολὺ ἄτακτον παιδί, κοκὸνα Κλημεντίνα,• ἔλεγε μίαν πρωΐαν ἡ μικρὰ Καίγγο εἰς τὴν κοῦκλαν τῆς, τῆς ὁποίας τὰ φορέματα ἔχε πλύνει καὶ ἐπροσπάθει νὰ κρεμάσῃ ἀπὸ τινος

σχοινίου διὰ νὰ στεγνώσουν. «Ναὶ, ἀκοῦς τί σοῦ λέγω: Εἶσαι πολὺ ἄτακτη, διότι λερώνεις τὸ λευκόν σου φόρεμα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Κότταξ αὐταῖς ταῖς κάλτσαις! πόσον καθαραῖς καὶ λευκαῖς ἦσαν χθὲς καὶ πῶς τὰς ἔκαμες σήμερον!»

Ἄλλ' ἡ Κλημεντίνα ἐκάθητο εἰς τὴν κοῦνιά τῆς